

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119015451
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3119015451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanej A. B. C., B. D., nar. XX.XX.XXXX v Trenčianskych Tepliciach, okres Trenčín, trvale bytom E. F. XX, G. A., t. č. na slobode, pre trestný čin obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 11. júla 2023, o odvolaní obžalovanej A. B. C. a prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín proti rozsudku Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 6T/46/2019 zo dňa 11. marca 2022, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k obžalovanej A. B. C. z r u š u j e v celom rozsahu.

Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku s a

obžalovaná A. B. C., B. D., nar. XX.XX.XXXX v Trenčianskych Tepliciach, okres Trenčín, trvale bytom E. XX, G. A. t. č. na slobode

uznáva v i n n o u, že

obžalovaný H. F. (vylúčený uznesením Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 23To/18/2023 zo dňa 11. júla 2023 na samostatné odvolacie konanie) si v presne nezistenom čase na neznámom mieste zaobstaral obsahovo ako i dátumovo nepravdivé listiny označené ako: - Zmluva o finančnej výpomoci uzatvorená medzi spoločnosťou Agrofarma, spol. s r.o., Červený Kameň (ako dlžníkom) a I. J., nar. XX.XX.XXXX (ako investorom) zo dňa 01.03.1995, - Zmluva o tichom spoločenstve uzatvorená medzi spoločnosťou Agrofarma, spol. s r.o. (ako podnikateľom) a I. J. (ako tichým spoločníkom) zo dňa 07.07.2004, - Uznanie záväzku spoločnosťou Agrofarma, spol. s r.o. (ako dlžníkom) voči I. J. (ako veriteľovi) v celkovej výške 1.976.833,10 Eur, - Zmluva o postúpení pohľadávky vo výške 2.412.680,11 Eur medzi I. J. (ako postupcom) a H. F. (ako postupníkom) zo dňa 13.11.2012, - Oznámenie o postúpení pohľadávky adresované spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. zo dňa 13.11.2012, - Zmluva o postúpení pohľadávky vo výške 2.412.680,11 Eur medzi H. F. (ako postupcom) a spoločnosťou MI6, s.r.o. (ako postupníkom) zo dňa 02.01.2017, - Oznámenie o postúpení pohľadávky adresované spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. zo dňa 02.01.2017, - Zápis z obchodného stretnutia medzi spoločnosťami Agrofarma, spol. s r.o., (ako dlžníkom) a MI6, s.r.o., (ako veriteľom) zo dňa 28.03.2017 a - Uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka zo strany spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. v prospech spoločnosti MI6, s.r.o. v celkovej výške 2.412.680,11 Eur zo dňa 28.03.2017, na základe ktorých docielil vytvorenie nepravdivého právneho stavu preukazujúceho existenciu fiktívnej splatnej pohľadávky spoločnosti MI6, s.r.o., voči spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. vo výške 2.412.680,11 Eur, v dôsledku čoho obžalovaná A. B. C. napriek tomu, že ako konateľka a spoločníčka spoločnosti Agrofarma,

spol. s r.o. Červený Kameň mala vedomosť o tom, že záložným právom zabezpečená pohľadávka spoločnosti MI6, s.r.o., voči spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., vo výške 2.412.680,11 Eur je fiktívna a vznikla len na základe obsahovo ako i dátumovo nepravdivých hore uvedených listín, na ktorých sa nachádzali technicky falšované podpisy osoby I. J., konateľa spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. K. E., ako i samotnej obžalovanej A. B. C., uzatvorila v presne nezistený deň po smrti K. E., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, najneskôr do dňa 14.08.2017 na presne nezistenom mieste v mene spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. Červený Kameň Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 1, Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 2, Zmluvu o zriadení záložného práva k hnutelným veciam a Zmluvu o zriadení záložného práva k pohľadávkam medzi spoločnosťou MI6, s.r.o., (ako záložným veriteľom) a spoločnosťou Agrofarma, spol. s r.o., (ako záložcom), ktorými v mene spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., vyjadrila súhlas so zriadením záložného práva k hnutelnému a nehnuteľnému majetku spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., definovanému v jednotlivých záložných zmluvách, ako i k existujúcim a budúcim pohľadávkam spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., kde pohľadávka zabezpečená vyššie uvedenými záložnými zmluvami predstavovala sumu vo výške 2.412.680,11 Eur, a zároveň ako konateľka a spoločníčka poškodenej spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. obžalovaná A. B. C. podpísala v presne nezistený deň po smrti K. E., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, najneskôr do dňa 14.08.2017 návrhy na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam definovaným v Zmluvách o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 1 a č. 2 do Katastra nehnuteľností, pričom v prípade každej z vyššie uvedených záložných zmlúv splnomocnila záložného veriteľa (MI6 s.r.o.) na registráciu tohto záložného práva v Katastri nehnuteľností ako i v Registri záložných práv, v dôsledku čoho sa obžalovaný H. F. konajúci na základe generálneho splnomocnenia zo dňa 27.10.2016 udeleným mu konateľom spoločnosti MI6, s.r.o., E. B. dňa 14.08.2017 dostavil na Notársky úrad E. I. L. so sídlom v Námestove, kde úspešne vykonal registráciu záložného práva k hnutelným veciam pod č. NCRzp: 23957/2017 definovaným v Zmluve o zriadení záložného práva k hnutelným veciam, ako i registráciu záložného práva k pohľadávkam pod č. NCRzp: 23962/2017 definovaným v Zmluve o zriadení záložného práva k pohľadávkam, pričom súčasne boli dňa 14.08.2017 na Okresnom úrade v Ilave, na katastrálnom odbore predložené dva návrhy na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam spolu so Zmluvami o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 1 a č. 2, zaregistrovanými pod č. V 2338/17 a V 2339/17, v dôsledku čoho bolo začaté katastrálnym odborom konanie o povolenie vkladu záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., nachádzajúcim sa v k. ú F. M. a zapísaným na LV č. XXXX, v k. ú. D. na LV č. XXXX a v k. ú. N. D. na LV č. XXX, v prospech spoločnosti MI6, s.r.o., čím obžalovaný H. F. vyššie opísaným konaním zriadil záložné právo k celému strategickému hnutelnému majetku, ako i k existujúcim a budúcim pohľadávkam spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., a pokúsil sa zriadiť záložné právo k celému strategickému nehnuteľnému majetku spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., a to všetko na základe obsahovo a dátumovo nepravdivých zmlúv pojednávajúcich o záväzku spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., voči I. J. a jeho následnom postúpení na osobu obžalovaného a neskôr na nemajetnú a nečinnú spoločnosť MI6, s.r.o., obsahujúcich technicky sfalšované podpisy konateľov spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. K. E. a A. B. C., ako i osoby I. J. a obžalovaná A. B. C. ako konateľka poškodenej spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. na základe týchto obsahovo ako i dátumovo nepravdivých listín a zmlúv pojednávajúcich o fiktívnej pohľadávke spoločnosti MI6, s.r.o. voči spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. zaťažila záložným právom zriaďovaným v prospech spoločnosti MI6, s.r.o., celý strategický hnutelný majetok spoločnosti Agrofarma spol. s r.o., ako i existujúce a budúce pohľadávky spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o., a pokúsila sa zaťažiť záložným právom celý strategický nehnuteľný majetok spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. v zmluvne stanovenej všeobecnej hodnote zálohu v súhrnnej výške, ktorá je v hrubom nepomere k hodnote zabezpečovanej pohľadávky, a tým vedome za pomoci obžalovaného H. F. nevykonávala svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. Červený Kameň a všetkých jej spoločníkov tak, ako jej to ukladá ustanovenie § 135a odsek 1 Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien, pričom v prípade dokonania trestného činu a výkonu zriadeného záložného práva, ku ktorému včasným zásahom poškodenej spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. nedošlo, by poškodenej spoločnosti Agrofarma, spol. s r.o. Červený Kameň vznikla škoda vo výške najmenej 2.412.680,11 Eur,

t e d a

dopustila sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, a ktorého sa dopustila v úmysle inému spôsobiť škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať a spravovať cudzí majetok a spôsobiť takým činom škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo,

č í m s p á c h a l a

pokus trestného činu obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 14 odsek 1 k § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 237 odsek 4 Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 1 Tr. zákona a § 78 odsek 1 Tr. zákona súd obžalovanej ukladá ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku súd poškodenú spoločnosť AGROFARMA, spol. s r. o. Červený Kameň, so sídlom Červený Kameň 018 56, IČO: 31574912 odkazuje s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

II. Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovanej A. B. C. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

file_0.jpg

file_1.wmf

file_2.jpg

file_3.wmf

Samosudca Okresného súdu Trenčín na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. marca 2022 uznal rozsudkom pod sp. zn. 6T/46/2019 na podklade obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) pod sp. zn. 1Kv 70/17/3300-155 zo dňa 22. novembra 2019 obžalovaných H. F. a A. B. C. vinnými zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona spáchaného v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Tr. zákona a u obvineného H. F. formou účasti podľa § 21 odsek 1 písmeno d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že obžalovaný č. 1 H. F. si v presne nezistenom čase na neznámom mieste zaobstaral obsahovo ako i dátumovo nepravdivé listiny označené ako: Zmluva o finančnej výpomoci uzatvorená medzi spoločnosťou Agrofarma s.r.o., Červený Kameň, IČO: 31574912 (ako dlžníkom) a I. J., nar. XX.XX.XXXX (ako investorom) zo dňa 01.03.1995, Zmluva o tichom spoločenstve uzatvorená medzi spoločnosťou Agrofarma s.r.o., (ako podnikateľom) a I. J. (ako tichým spoločníkom) zo dňa 07.07.2004, Uznanie záväzku spoločnosťou Agrofarma s.r.o., (ako dlžníkom) voči I. J. (ako veriteľovi) v celkovej výške 1.976.833,10 Eur, Zmluva o postúpení pohľadávky vo výške 2.412.680,11 Eur medzi I. J. (ako postupcom) a H. F. (ako postupníkom) zo dňa 13.11.2012, Oznámenie o postúpení pohľadávky adresované spoločnosti Agrofarma s.r.o., zo dňa 13.11.2012, Zmluva o postúpení pohľadávky vo výške 2.412.680,11 Eur medzi H. F. (ako postupcom) a spoločnosťou MI6, s.r.o., so sídlom Košice, Rázusova č. 49, IČO: 36199711 (ako postupníkom) zo dňa 02.01.2017, Oznámenie o postúpení pohľadávky adresované spoločnosti Agrofarma s.r.o., zo dňa 02.01.2017, Zápis z obchodného stretnutia medzi spoločnosťami Agrofarma s.r.o., (ako dlžníkom) a MI6, s.r.o., (ako veriteľom) zo dňa 28.03.2017 a Uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka zo strany spoločnosti Agrofarma s.r.o. v prospech spoločnosti MI6, s.r.o. v celkovej výške 2.412.680,11 Eur zo dňa 28.03.2017, na základe ktorých docielil vytvorenie nepravdivého právneho stavu preukazujúceho existenciu fiktívnej splatnej pohľadávky spoločnosti MI6, s.r.o., voči spoločnosti Agrofarma s.r.o., vo výške 2.412.680,11 Eur, v dôsledku čoho

obvinená č. 2 B. C., napriek tomu, že ako konateľka a spoločníčka spoločnosti Agrofarma s.r.o. Červený Kameň mala vedomosť o tom, že záložným právom zabezpečovaná pohľadávka spoločnosti MI6, s.r.o., voči spoločnosti Agrofarma s.r.o., vo výške 2.412.680,11 Eur je fiktívna a vznikla len na základe obsahovo ako i dátumovo nepravdivých hore uvedených listín, na ktorých sa nachádzali technicky falšované podpisy osoby I. J., konateľa spoločnosti Agrofarma s.r.o., K. E., ako i samotnej obvinenej č. 2 Renáty Gáborovej, uzatvorila dňa 28.03.2017 na presne nezistenom mieste v mene spoločnosti Agrofarma s.r.o. Červený Kameň Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 1, Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 2, Zmluvu o zriadení záložného práva k huteľným veciam a Zmluvu o zriadení záložného práva k pohľadávkam medzi spoločnosťou MI6, s.r.o., (ako záložným veriteľom) a spoločnosťou Agrofarma s.r.o., (ako záložcom), ktorými v mene spoločnosti Agrofarma s.r.o., vyjadrila súhlas so zriadením záložného práva k huteľnému a nehnuteľnému majetku spoločnosti Agrofarma s.r.o., definovanému v jednotlivých záložných zmluvách ako i k existujúcim a budúcim pohľadávkam spoločnosti Agrofarma s.r.o., kde pohľadávka zabezpečovaná vyššie uvedenými záložnými zmluvami predstavovala sumu vo výške 2.412.680,11,-Eur a zároveň ako konateľka a spoločníčka poškodenej spoločnosti Agrofarma s.r.o. obvinená č. 2 B. C. signovala dňa 28.03.2017 návrhy na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam definovaným v Zmluvách o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 1 a č. 2 zo dňa 28.03.2017 do Katastra nehnuteľností, pričom v prípade každej z vyššie uvedených záložných zmlúv splnomocnila záložného veriteľa (MI6 s.r.o.) na registráciu tohto záložného práva v Katastri nehnuteľností ako i v Registri záložných práv, v dôsledku čoho sa obvinený č. 1 H. F. konajúci na základe generálneho splnomocnenia zo dňa 27.10.2016 udeleným mu konateľom spoločnosti MI6, s.r.o., E. B. dňa 14.08.2017 dostavil na Notársky úrad E. I. L. so sídlom v Námestove, kde úspešne vykonal registráciu záložného práva k huteľným veciam pod č. NCRzp: 23957/2017 definovaným v Zmluve o zriadení záložného práva k huteľným veciam zo dňa 28.03.2017 ako i registráciu záložného práva k pohľadávkam pod č. NCRzp: 23962/2017 definovaným v Zmluve o zriadení záložného práva k pohľadávkam zo dňa 28.03.2017, pričom súčasne boli dňa 14.08.2017 na Okresnom úrade v Ilave, na katastrálnom odbore k predložené dva návrhy na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam spolu so Zmluvami o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 1 a č. 2 zo dňa 28.03.2017, zaregistrovanými pod č. V 2338/17 a V 2339/17, v dôsledku čoho bolo začaté katastrálnym odborom konanie o povolenie vkladu záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve spoločnosti Agrofarma s.r.o., nachádzajúcim sa v k. ú F. M. a zapísaným na LV č. XXXX, v k. ú. D. na LV č. XXXX a v k. ú. N. D. na LV č. XXX, v prospech spoločnosti MI6, s.r.o., čím sa obvinený č. 1 H. F. vyššie opísaným konaním pokúsil zriadiť záložné právo k celému strategickému huteľnému, nehnuteľnému majetku ako i k pohľadávkam spoločnosti Agrofarma s.r.o., a to všetko na základe obsahovo a dátumovo nepravdivých zmlúv pojednávajúcich o záväzku spoločnosti Agrofarma s.r.o., voči I. J. a jeho následnom postúpení na osobu obvineného a neskôr na nemajetnú a nečinnú spoločnosť MI6, s.r.o., obsahujúcich technicky sfalšované podpisy konateľov spoločnosti Agrofarma s.r.o., K. E. a B. C. ako i osoby I. J. a obvinená č. 2 B. C. sa ako konateľka poškodenej spoločnosti Agrofarma s.r.o., pokúsila na základe týchto obsahovo ako i dátumovo nepravdivých listín a zmlúv pojednávajúcich o fiktívnej pohľadávke spoločnosti MI6, s.r.o., voči spoločnosti Agrofarma s.r.o., zaťažiť záložným právom zriaďovaným v prospech spoločnosti MI6, s.r.o., celý strategický huteľný a nehnuteľný majetok spoločnosti Agrofarma s.r.o., ako i existujúce a budúce pohľadávky spoločnosti Agrofarma s.r.o., v zmluvne stanovenej všeobecnej hodnote zálohu v súhrnnej výške, ktorá je v hrubom nepomere k hodnote zabezpečovanej pohľadávke a tým vedome za pomoci obvineného č. 1 H. F. nevykonávala svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti Agrofarma s.r.o. Červený Kameň a všetkých jej spoločníkov tak ako jej to ukladá ustanovenie § 135a odsek 1 Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien, pričom v prípade dokonania trestného činu a výkonu zriadeného záložného práva, ku ktorému včasným zásahom poškodenej spoločnosti Agrofarma s.r.o., nedošlo, by poškodenej spoločnosti Agrofarma s.r.o. Červený Kameň vznikla škoda vo výške najmenej 2.412.680,11 Eur.

Za tento obzvlášť závažný zločin v štádiu prípravy samosudca prvostupňového súdu po zohľadnení všetkých skutočností dôležitých pre ukladanie trestu odsúdil obžalovaných H. F. a A. B. C. podľa § 237 odsek 4 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 odsek 3 a § 39 odsek 2 písm. a), odsek 3 písm. c) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého oboch obžalovaných podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona súd obom obžalovaným uložil ochranný dohľad vo výmere 1 roka. Pokiaľ ide o nárok poškodenej spoločnosti Agrofarma Červený Kameň spol. s r. o. (ďalej iba „poškodenej spoločnosť“) na náhradu škody, odkázal okresný súd podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku poškodenú spoločnosť so svojim nárokom na civilný proces.

Vyššie citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, nakoľko ho ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní v celom rozsahu napadla obžalovaná A. B. C., v zákonnej lehote 15 dní v celom rozsahu obžalovaný H. F. a prokurátor v neprospech oboch obžalovaných proti výroku o vine a treste.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho pod sp. zn. 23To/18/2023 zo dňa 11. júla 2023 bola trestná vec obžalovaného H. F. podľa § 21 odsek 1 Tr. poriadku vylúčená zo spoločného odvolacieho konania, vedeného proti spoluobžalovanej A. B. C. (ďalej iba „obžalovaná“) v spoločnom odvolacom konaní, vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 23To/18/2023 na samostatné odvolacie konanie, ktoré je vedené Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 23To/59/2023.

Z obsahu písomného odôvodnenia odvolania prokurátora vyplýva, že nemá žiadne výhrady voči konaniu, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo, nestotožnil sa však s výrokmi o vine a treste napadnutého rozsudku vo vzťahu k oboj obžalovaným, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia skutku, pokiaľ ide o vývojové štádium spáchaného trestného činu a z dôvodu neuloženia trestu odňatia slobody oboj obžalovaným v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Moment podania návrhu na vklad záložných práv k fiktívne vytvoreným pohľadávkam, moment zápisu záložných práv k hnuiteľným veciam a pohľadávkam poškodenej spoločnosti a úmysel obžalovaných na úkor majetku poškodenej spoločnosti sa obohatiť predstavuje jednoznačne pokus obžalovaných trestný čin dokonať. Až včasný zásah zvyšných dvoch konateľov poškodenej spoločnosti a podanie návrhu na súd na určenie neplatnosti uvedených právnych úkonov zamedzil obžalovaným dokonať spáchanie trestného činu. O štádium prípravy by podľa názoru prokurátora mohlo ísť v prípade, že by návrhy na vklad ešte neboli podané, že by tieto boli zaistené napríklad pri domovej prehliadke u obžalovaných, alebo ich osobnej prehliadke ešte predtým, ako tieto boli podané na príslušný katastrálny úrad. Prokurátor sa takisto nestotožnil s výrokom o treste napadnutého rozsudku u oboj obžalovaných, a to z dôvodu absolútne neodôvodneného použitia moderačného oprávnenia v zmysle § 39 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno c) Trestného zákona v maximálne možnom zákonnom rozsahu (5 rokov), keďže prvostupňový súd neuviedol ani jednu mimoriadnu okolnosť vo vzťahu k obžalovaným, ktorá by odôvodňovala aplikáciu ustanovenia § 39 Trestného zákona a už vôbec nie v maximálne možnom zákonnom rozsahu. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody odôvodnil okresný súd v zásade bežnými okolnosťami (vývojovým štádiom trestného činu – štádiom prípravy, aj to nesprávne právne posúdeného) a jednoduchým konštatovaním, že doposiaľ obaja viedli riadny život, a že ich konaním nebola spôsobená škoda poškodenej spoločnosti, čo však určite nie je dôvodom na ukládanie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby pri predmetnom obzvlášť závažnom zločine podľa § 237 odsek 4 Trestného zákona, kde je určená trestná sadzba v rozmedzí 10 až 15 rokov. Okresný súd absolútne odignoroval spôsob a rozsah spáchania skutku obžalovanými, výšku nojnej spôsobenej škody a najmä mimoriadnu nebezpečnosť a závažnosť protiprávneho konania oboj obžalovaných. V tejto súvislosti prokurátor poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej v otázke ukládania trestov je nutné pripomenúť, že v praxi sa oveľa častejšie vyskytujú bežné (nemimoriadne) okolnosti než mimoriadne okolnosti. V závere prokurátor uviedol, že mimoriadne znížený trest v maximálne možnom zákonnom rozsahu (5 rokov), uložený obžalovaným rozhodne nie je spôsobilý odradiť potenciálnych páchatelov od páchania takejto závažnej trestnej činnosti, práve naopak. Prokurátor preto vo vzťahu k obžalovanej A. B. C. navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste, a aby podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku rozhodol tak, že na skutkovom základe uvedenom v obžalobe uzná obžalovanú vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona a uloží jej prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody bez použitia ustanovení Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Z písomného odôvodnenia odvolania obžalovanej vyplýva, že sa cíti byť nevinná a žiadnu škodu poškodenej spoločnosti nespôsobila a ani ju spôsobiť nemohla, nakoľko vyvinula všetko úsilie preto, aby ku škode nedošlo, a to všetko ešte pred začatím trestného konania a pred vznesením obvinenia voči jej osobe, prostredníctvom a pomocou A. O. P. Uvedené skutočnosti okresný súd vôbec nebral do úvahy a v rozsudku to ani nespomenul, čo možno považovať za jeho pochybenie. V zlom psychickom rozpoložení, bezprostredne po smrti K. E., bola v podstate prinútená k podpisu záložných zmlúv a nevedela o tom, že podpisy na predložených dokladoch sú falošné. Zmluvy podpísala s vedomím,

že hodnota jej obchodného podielu je značne vyššia ako hodnota založenej pohľadávky spoločnosti MI6 s.r.o., keďže hodnota jej obchodného podielu, ktorý predstavoval 30% podiel na vlastnom imaní poškodenej spoločnosti, vykázanom k 31.12.2017, predstavovala čiastku vo výške cca 2,9 milióna Eur. Zároveň obžalovanému H. F. zdôraznila, že pokiaľ sa situácia nevyjasní, nič sa plniť nebude a žiadne peniaze vyplatené nebudú. Svojim podpisom len zabezpečila pohľadávku, z ktorej nebolo nikdy plnené a neboli vykonávané ani žiadne ďalšie kroky k tomu, aby sa z takýchto záložných zmlúv plnilo. S I. J. spolupracovala celé roky, bola podstatnou osobou v spoločnosti a v žiadnom prípade nechcela dopustiť, aby po jej smrti mali jej deti problémy, pričom podpis I. J. na zmluvách sa jej zdal ako pravý. Konala v tom momente najlepšie ako vedela a volila menšie zlo. Absolútne odmietla, že by obžalovanému H. F. poskytla nejakú formu súčinnosti. Oslovila dlhoročného priateľa A. O. P., aby jej pomohol vyriešiť daný problém, a zároveň, aby riešil aj vysporiadanie jej obchodného podielu, keďže po smrti K. E. ďalej nechcela zotrvať v spoločnosti. Výsledkom rokovaní medzi zainteresovanými stranami bola dohoda o urovaní sporných a pochybných nárokov zo dňa 19.07.2018. I napriek tomu, že noví spoločníci A. Q. E., D. a A. D. E. vedeli, že podpisy sú sfaľované, túto dohodu uzatvorili (pôvodná pohľadávka bola nahradená novou vo výške 196.844,- Eur) s tým, že sa zaviazali zaplatiť spornú pohľadávku vo výške 196.844,- Eur, navyše z výšky jej obchodného podielu. Dohodou o urovaní sporných a pochybných nárokov sa stiahli podané žaloby oboch zainteresovaných strán, a týmto obžalovaná považovala celú vec za uzavretú. V závere navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, a aby odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Z doplnenia písomného odôvodnenia odvolania obžalovanej mimo už uvedených obhajobných námietok vyplýva, že obžalovaná napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje v celom rozsahu a vo všetkých jeho výrokoch za nesprávny a je názoru, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré nesprávne právne posúdil, pričom v konaní ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo došlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku. Poukázala na to, že záložné zmluvy určite nemohla podpísať dňa 28.03.2017 (ako je uvedené vo v skutkovej vete napadnutého rozsudku), keďže s obžalovaným H. F. sa stretla iba raz, a to po smrti K. E., a zároveň je zrejmé, že obžalovaný H. F. mal registrovať tieto záložné práva až v mesiaci august 2017. Ďalej uviedla, že v konaní pred súdom nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by dokazoval hodnotu zálohu, čo je nevyhnutné pre konštatovanie naplnenia resp. nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu - škody veľkého rozsahu. Okrem toho zaťažením majetku poškodenej spoločnosti záložným právom by ani žiadna škoda nevznikla, bez ďalšieho by nedošlo k úbytku na majetku poškodenej spoločnosti. V konaní nebol preukázaný ani jej úmysel spôsobiť poškodenej spoločnosti škodu, veď by tým poškodila samú seba. Práve naopak vždy sa usilovala o zhodnotenie majetku tejto spoločnosti. Predmetné zmluvy o zriadení záložného práva podpísala v domnienke, že týmto získa čas, aby sa situácia, v ktorej sa aktuálne nachádzala ukludnila, a následne postupne vyriešila. Pokiaľ ide o procesné pochybenia, obžalovaná namietala, že zo zápisníc o hlavnom pojednávaní v niektorých prípadoch nevyplýva, kto viedol výsluch obžalovaných a svedkov, a či bolo umožnené poškodenému sa k vykonanému dôkazu vyjadriť. Rovnako namietala nedostatok spočívajúci v oneskorení doručení obžaloby, keďže táto bola doručovaná takmer po 12 mesiacoch po tom, čo bola na okresný súd podaná, čo je v rozpore s ustanovením § 2 odsek 7 Tr. poriadku. Okresnému súdu vyčítala aj nedôsledné dodržanie ustanovenia § 168 Tr. poriadku, a teda podmienok, ktoré zákon kladie na vyčerpávajúce a dôkladné odvodnenie rozhodnutia súdu, najmä v časti, v ktorej okresný súd konštatoval, že obžalovaní konali vo vzájomnej zhode, a že ona nevyhnutne poskytla svoju súčinnosť obžalovanému H. F., nakoľko zoznam hnutelných vecí a pohľadávok spoločnosti nie je verejne dostupný a v časti vysporiadania sa s jej obhajobou. V závere doplnenia odôvodnenia odvolania obžalovaná navrhla, aby krajský súd podľa § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a postupom podľa § 322 odsek I Tr. poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. obžalovanú spod obžaloby oslobodil.

Odvolanie obžalovanej písomne odôvodnil aj jej zvolený obhajca. Z jeho obsahu mimo už vyššie uvedených obhajobných námietok vyplýva, že pokiaľ by sa aj teoreticky pripustilo, že podpísanie záložných zmlúv je trestným činom v štádiu prípravy (čo však obžalovaná rozhodne popiera), potom trestnosť takejto prípravy musela nutne zaniknúť v zmysle § 13 odsek 3 písm. a) Tr. zákona, keďže po podpise záložných zmlúv obžalovaná nevykonala žiadne ďalšie konkrétne kroky k úhrade pohľadávky a k výkonu záložného práva (hoci ak by chcela, nič jej v tom nebránilo – minimálne vo vzťahu k hnutelnému majetku a pohľadávkam), ale naopak, oslovila A. O. P., aby vstúpil do riešenia tejto

veci s obžalovaným H. F., čo sa aj reálne udialo. Vec bola následne vyriešená vzájomnou dohodou s poškodeným dňa 19.07.2018, teda ešte pred začatím trestného konania a pred vznesením obvinenia obžalovanej, ktoré bolo realizované až dňa 17.12.2018, teda takmer po 5 mesiacoch po vzájomnom vyriešení veci s poškodeným. Čo sa týka „dobrovoľnosti“ a „vedomosti obžalovanej o trestnom stíhaní, treba poukázať na to, že záložné zmluvy sú zo dňa 28.03.2017, dohoda o sporných nárokoch je zo dňa 19.07.2018 a uznesenie, ktorým sa začalo trestné stíhanie voči obžalovanej a súčasne bolo vznesené obvinenie obžalovaným je zo dňa 17.12.2018. Súd dostatočne nevyhodnotil dohodu o sporných nárokoch a jej obsah. Obžalovaná ďalej uviedla, že v prípravnom konaní došlo podľa jej názoru k závažnej procesnej vade, keď sa viedli popri sebe dve trestné stíhanie pre ten istý skutok, čo je v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné hodnotiť ako podstatnú chybu konania. Vyšetrovateľ PZ navyše po začatí trestného stíhania keď pokračoval vo vykonávaní dokazovania, na ďalšie zistené čiastkové útoky reagoval novým uznesením podľa § 199 odsek 1 Tr. poriadku, čo nebolo potrebné. Okrem toho došlo k porušeniu práva na obhajobu, keďže zvolený obhajca ju zastupoval vo veci obzvlášť závažného zločinu podľa § 221 ods. 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona, a nie vo veci obzvlášť závažného zločinu podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona, pričom vyšetrovateľ PZ v období od 18.01.2019 do 09.08.2019 v tejto veci vykonával úkony. V závere obžalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie a odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na písomné odôvodnenie odvolania prokurátora obžalovaná zareagovala písomným podaním, z ktorého okrem už uvádzaných obhajobných tvrdení v rámci jej písomných odôvodnení odvolania vyplýva, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné, keďže dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní nedošlo k potvrdeniu predpokladu prokurátora a k zmene skutkového stavu oproti prípravnému konaniu v prospech obžaloby. Naopak boli vykonané dôkazy v jej prospech, ktorými sa nezaoberal ani okresný súd, napr. že svedkyňa I. A. R. na hlavnom pojednávaní niekoľkokrát zdôraznila, že ešte za života K. E. sa nie o všetkých finančných záležitostiach medzi spoločníkmi účtovalo a tieto si riešili sami medzi sebou. Jednoznačne však potvrdila, že v účtovníctve sa nachádzal záväzok spoločnosti voči spoločníkom vo výške 515.662 Eur, kde podiel mala aj I. J., o čom obžalovaná veľmi dobre vedela. Keď za ňou prišiel H. F. s pohľadávkou voči poškodenej spoločnosti vo výške 2.412.680,11 Eur, bola v šoku a keďže chcela získať čas a vyhnúť sa prípadným súdnym sporom alebo exekúciám, pokladala v danej chvíli za strategickjšie záložné zmluvy a návrhy na vklad záložných zmlúv do katastra podpísať s rozhodnutím, že nič platiť nebude. Pokiaľ ide o presný dátum, kedy mala záložné zmluvy podpísať uviedla, že v psychicky vypätej situácii predmetné zmluvy podrobne nepozerala, nekontrolovala, a teda dnes už nie je možné zistiť, kedy tieto vlastne podpísala. Pokiaľ ide o výrok o treste, za najzávažnejšiu mimoriadnu okolnosť v zmysle § 39 Tr. zákona považuje skutočnosť, že „škodu“ poškodenej spoločnosti vo výške 196.944 Eur zaplatila ona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla odvolanie prokurátora zamietnuť.

K písomnému odôvodneniu odvolania prokurátora sa obžalovaná vyjadrila aj prostredníctvom zvoleného obhajcu, v obsahu ktorého okrem už uvádzaných vlastných obhajobných tvrdení vyjadrila nesúhlas s odvolaním prokurátora, považuje ho za nedôvodné, účelové, jeho argumentácia je zavádzajúca a nie je podporená žiadnymi vykonanými dôkazmi. Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil mimoriadne zníženie trestu, pričom poukázal na všetky okolnosti a skutočnosti, ktoré ho k takémuto záveru viedli a tieto podrobne zapracoval do rozsudku, naďalej však trvá na tom, že mala byť spod obžaloby oslobodená. Čo sa týka námietok právnej kvalifikácie skutku podpísanie zmlúv a ich zavkladovanie na kataster predstavuje skutočne len časovo najskoršie štádium „prípravy“. Pokiaľ súdna prax považuje za „dokonaný skutok“ skutočné a reálne odčerpanie majetku subjektu poškodeného, tak potom aj z čisto časového a logického uváženia by „pokusom“ takéhoto trestného činu muselo byť konanie, ktoré bezprostredne smeruje k takémuto odčerpaniu majetku – a teda výkon záložného práva. Dôkaz o snahe obžalovanej obohatiť sa podvodným spôsobom na úkor majetku spoločnosti napriek tvrdeniu prokurátora úplne absentuje a nebol pred súdom zadovážený v žiadnej podobe, rovnako od začiatku konania vo veci absentujú nespochybniteľné, jasné a jednoznačné dôkazy o tom, že obžalovaná konala v úmysle spôsobiť uzavretím záložných zmlúv škodu vo výške 2.412 680,11 Eur. V závere obžalovaná navrhla, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. poriadku.

K písomnému odôvodneniu odvolaniu obžalovanej a k doplneniu jej odôvodnenia sa vyjadril poškodený prostredníctvom splnomocneného zástupcu. Vyhodnocoval jednotlivé tvrdenia obžalovanej prednesené v rámci jej výsluchu, ktoré spochybnil a poukázal na jednoznačne preukázaný úmysel obžalovanej

žalovanú trestnú činnosť spáchať, ktorá vyplýva z viacerých v konaní zistených skutočností a okolností. Zdôraznil, že jej konanie spočívajúce v uzatvorení zmlúv o zriadení záložného práva na celý strategický majetok poškodenej spoločnosti bolo motivované snahou „pritlačiť“ – donútiť spoločníkov poškodenej spoločnosti A. Q. E., D. a A. D. E., aby pod hrozbou straty majetku poškodenej spoločnosti akceptovali jej požiadavku na odkúpenie jej obchodného podielu, ktorú požiadavku neustále od smrti ich otca K. E. opakovane vznášala, keďže si bola vedomá, že okrem veľmi spornej žaloby na zrušenie jej účasti v spoločnosti súdom v zmysle ustanovenia § 148 Obchodného zákonníka neexistuje iná možnosť ako uzatvorenie dohody o prevode obchodného podielu, teda jedinou časovo akceptovateľnosťou možnosťou bolo pre ňu uzatvorenie zmluvy o prevode obchodného podielu. Poškodený spochybnil aj „vyriešenie vecí“ obžalovanou prostredníctvom A. O. P., keďže jeho aktivita začala až po podaní trestného oznámenia poškodenou spoločnosťou a až po tom, čo boli v danej veci vykonané úkony v trestnom konaní, pričom je prekvapivé, že obžalovaný H. F., ktorý titulom fiktívnej pohľadávky v hodnote viac ako 2,4 milióna Eur, ktorú mal reálne zabezpečenú záložným právom na celom majetku dlžníka a mal nevyberaným spôsobom tlačiť na obžalovanú a vyhrážať sa dokonca riešením veci cez deti pani J., bol zrazu ochotný previesť svoju spoločnosť M16, s.r.o. ktorá pohľadávku vo výške 2,4 mil. Eur evidovala na A. O. P. za sumu 5.000 Eur. Záverom uviedol, že za účelom zrušenia záložných práv, ktoré vznikli v priamej príčinnej súvislosti s podpisom zmlúv obžalovanou, zabezpečujúcich fiktívne pohľadávky bola poškodená spoločnosť nútená zaplatiť sumu 196.844 Eur, čo predstavuje priamu škodu, ktorá spoločnosti vznikla spoločným protiprávnym konaním oboch obžalovaných. Skutočnosť, že zmluvy o zriadení záložného práva obžalovaná „nevyhotovila, nepripravila a ani si nezadovážila“ je irelevantná, nakoľko bez zmluvy o zriadení záložného práva by nikdy nemohli vyvolať akékoľvek právne účinky, keby ich obžalovaná nepodpísala ako vtedajší štatutár (konateľ) poškodenej spoločnosti.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovanej a prokurátora, za splnenia všetkých procesných podmienok na jeho vykonanie, prokurátor v rámci konečného návrhu uviedol, že zotrúva aj naďalej na podanom odvolaní, ako aj jeho písomných dôvodoch a navrhuje rozhodnúť tam uvedeným spôsobom. Súčasne zdôraznil, že aj napriek doplnenému dokazovaniu na verejnom zasadnutí krajského súdu nie je zrejmé, aké konkrétne kroky a úkony obžalovaná vykonala smerom k zániku trestnosti daného trestného činu. Splnomocnený zástupca poškodeného právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje s konečným návrhom prokurátora. Obhajca obžalovanej právom konečného návrhu poukázal na ich písomné podania a odvolania a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie na doplnenie dokazovania tak, ako už naznačil po prečítaní listinných dôkazov na verejnom zasadnutí, čo považuje za nesmierne dôležité z pohľadu obhajoby. Ďalej uviedol, že ak prokurátorovi nie je zrejmé, aké konkrétne kroky urobila obžalovaná, tak v tomto smere sa už vyjadrovali písomne, teda oslovila A. O. P., požiadala ho o súčinnosť, pomoc pri riešení s uplatnenou spornou pohľadávkou, na jej pokyn A. O. P. začal rokovania so spoločnosťou M16 s.r.o., následne sa mu podarilo vstúpiť do tejto spoločnosti a dospieť k urovnaniu celého sporu. Okresný súd túto skutočnosť dostatočne nevyhodnotil, resp. nesprávne, keď poukázal na to, že tieto kroky obžalovaná urobila až v čase, keď bola vykonaná domová prehliadka kriminálnym úradom finančnej správy, ktorý ani nie je orgánom činným v trestnom konaní. Obhajkyňa obžalovanej právom konečného návrhu uviedla, že sa v celom rozsahu pripája k obhajobe kolegu a jeho konečnému návrhu a sama navrhla, aby odvolací súd postupom podľa § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Obžalovaná právom konečného návrhu uviedla, že sa v žiadnom prípade necíti vinná, poškodenú spoločnosť zakladala, dlhé roky sa riadne starala o jej prospech a nikdy nemala úmysel ju poškodiť a ani ju nikdy nepoškodila. Požiadala, aby odvolací súd rozhodol o jej nevine, príp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil tak, ako navrhli jej obhajcovia.

Podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, preskúmal na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. júla 2023, za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie, z podnetu podaných oboch odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 24. marca 2023, napadnutý rozsudok v intenciách § 317

Tr. poriadku, pričom zistil, že hoci odvolania, ktoré boli prípustné, podané oprávnenými osobami, včas i na správnom mieste, je dôvodné iba odvolanie prokurátora.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo súladne s Trestným poriadkom, a v ktorom nedošlo k takým chybám, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci alebo k porušeniu práv obžalovanej na obhajobu. Krajský súd nezistil obžalovanou tvrdené pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní a prvostupňového súdu, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Rovnako nebolo zistené porušenie práva na obhajobu obžalovanej v prípravnom konaní, kedy táto mala striktne v medziach Trestného poriadku dôsledne zabezpečenú obhajobu, táto jej bola aj aktívne poskytovaná zo strany obhajcov, pričom je nutné zdôrazniť, že trestné stíhanie je vedené od jeho začiatku pre konkrétny skutok, a nie pre konkrétny trestný čin, pričom právna kvalifikácia skutku sa v zmysle postupného dokazovania môže meniť v priebehu celého trestného konania (dokonca aj v konaní pred súdom), preto nie je v rozpore s Trestným poriadkom, ak v priebehu trestného stíhania dochádza v zmysle vykonávaných dôkazov k zmene právnej kvalifikácie stíhaného konania páchatelia. Krajský súd tiež zistil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa kritériá pre jeho označenie za arbitrárne, či podobne nedostatočne odôvodnené, keďže obsahuje výstižné hodnotenie všetkých podstatných skutočností potrebných pre rozhodnutie o vine a treste.

V preskúmvanej trestnej veci bolo podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 119 Tr. poriadku, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj vyčerpávajúcim spôsobom popísal a logicky i vecne presvedčivým spôsobom odôvodnil. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Je tiež potrebné pripomenúť, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04).

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto vykonané dôkazy zadovážil a dospel pri tom k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré však krajský súd musel sčasti spresniť a zmeniť, a to aj oproti podanej obžalobe, keďže dôsledne nezodpovedali nepochybné preukázanému skutkovému stavu.

Z výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd dospel k správnym a prijateľným právnym záverom, avšak s výnimkou vývojového štádia spáchaného trestného činu obzvlášť závažného zločinu, keď v tejto časti nesprávne posúdil konanie obžalovanej v jej prospech miernejšie, teda iba ako prípravu na obzvlášť závažný zločin podľa § 13 odsek 1 Tr. zákona, ktoré právne posúdenie spáchaného skutku je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania.

Krajský súd predovšetkým uvádza, že po dôkladnom preskúmaní predmetnej trestnej veci dospel v zhode s okresným súdom k jednoznačnému a nepochybnému záveru, že obžalovaná sa skutku dopustila tak, ako to vyplynulo zo skutkovej vety obžaloby a napadnutého rozsudku okresného súdu s tým, že z vykonaného dokazovania vyplynuli konkrétne skutočnosti, na základe ktorých (bez narušenia totožnosti skutku ustálenom súdom prvého stupňa) bolo nutné spresniť skutkový dej, a to vo vzťahu ku konštatovaniu zriadenia/pokusu o zriadenie záložného práva k hnutelným a nehnuteľným veciam poškodenej spoločnosti, ktoré okresný súd dôsledne nerozlišil. Bolo preto potrebné zdôrazniť, že obžalovaná svojím aktívnym konaním zriadila záložné právo k hnutelným veciam a pohľadávkam

poškodenej spoločnosti podpisom záložných zmlúv, pričom pri nehnuteľnostiach sa zriadiť záložné právo pokúsila, pretože nedošlo k faktickému zápisu založenia predmetných nehnuteľností okresným úradom, katastrálnym odborom, keďže návrh na povolenie vkladu záložného práva na Okresnom úrade Ilava, katastrálnom odbore hoc aj bol podaný, k zápisu vkladu nedošlo, keďže konanie bolo prerušené z dôvodu začatia súdneho konania o určenie neplatnosti záložných zmlúv a k vydaniu neodkladného opatrenia súdom. Rovnako krajský súd opravil v skutkovej časti časový údaj podpisu sporných záložných zmlúv obžalovanou, nakoľko z vykonaného dokazovania (výpoveď obžalovanej, znalecké skúmanie podpisov na zmluvách, v súpise nehnuteľností zahrnutá parcela, ktorá dňa 28.03.2017 ešte nebola vo vlastníctve poškodenej spoločnosti) bolo zistené, že k podpisom obžalovanej na záložných zmluvách a návrhoch na vklad nemohlo dôjsť dňa 28.03.2017, a zároveň nebolo vykonaným dokazovaním zistené v ktorý konkrétny deň zmluvy obžalovaná podpísala, krajský súd ustálil tento časový údaj na časové obdobie po smrti K. E., t. j. odo dňa 14. júla 2017 do podania návrhu na vklad záložného práva k nehnuteľným veciam poškodenej spoločnosti a registrácie záložného práva k hnutelným veciam a pohľadávkam poškodenej spoločnosti, ku ktorému preukázateľne došlo dňa 14. augusta 2017.

K preukázaniu úmyslu zo spáchania predmetnej závažnej trestnej činnosti obžalovanou i k jej námietkam k vykonanému dokazovaniu krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že výsostným právom obvineného (obžalovaného) v trestnom konaní je predovšetkým nevypovedať a neusvedčovať samého seba zo spáchania trestnej činnosti. Zároveň sa obvinený (obžalovaný) môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný, uvádzať na svoju obranu tvrdenia, navrhovať dôkazy. V zmysle konštantnej judikatúry všeobecných súdov je však úmysel tak, ako aj iné formy zavinenia (motív, pohnútku) možné zistiť aj na podklade iných dôkazov, nielen z výpovede resp. priznania sa obvineného. Pre dokazovanie zavinenia platia rovnaké zásady ako pre dokazovanie ktoréhokoľvek iného znaku trestného činu, zásadne je teda možné dokazovať skutočnosti významné pre záver o zavinení akýmikoľvek dôkaznými prostriedkami, a priznanie obvineného nemožno preceňovať alebo naopak podceňovať ani v tejto súvislosti. Je dané len povahou týchto skutočností, t. j. tým, že ide o skutočnosti vnútorného života, ktoré iné osoby nemôžu priamo vnímať, pozorovať, že priamym dôkazom o nich je len priznanie a že inak je spravidla možné viesť o nich dôkaz len nepriamo zo skutočnej objektívnej povahy (spôsob konania páchatel'a, jeho správanie pred činom a po ňom, jeho slovné a iné prejavy atď.), z ktorých sa podľa zásad správneho myslenia a uvažovania dá usudzovať na ten či onen vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného Trestným zákonom. Zároveň platí, že o nepriame dôkazy môže súd opierať výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov.

Krajský súd aj vyššie uvedeným spôsobom dôkladne a detailne posudzoval dôvodnosť a správnosť výroku o vine obžalovanej z napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, preskúmal všetky vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, vrátane doplneného dokazovania pred súdom druhého stupňa, a to najmä výpoveď samotnej obžalovanej, ktorá sa síce k spáchaniu trestnej činnosti nepriznala, z obsahu jej výpovede sú však zrejmé podstatné skutočnosti týkajúce sa osobných vzťahov vo vedení poškodenej spoločnosti po tom, ako sa v nej začali angažovať synovia zosnulého K. E., a s ktorými sa postupne obžalovaná dostávala do konfliktov, následne jej jednotlivé kroky, ktoré podnikla pred smrťou aj po smrti K. E., vrátane riešenia problémov s A. O. P., ďalej výpovede všetkých v konaní vypočutých svedkov, najmä A. Q. E., D., A. O. P., A. C. R. a tiež listinné dôkazy, najmä najpodstatnejšie záložné zmluvy na hnutelný a nehnuteľný majetok poškodenej spoločnosti, preukázateľne fiktívne listiny a zmluvy (Zmluva o finančnej výpomoci, Zmluva o tichom spoločenstve, Uznatie záväzku, Zápis z obchodného stretnutia, Zmluva o postúpení pohľadávky) so sfaľovanými podpismi, ku ktorých zaobstaraniu sa priznal obžalovaný H. F., a ktoré boli nájdené u obžalovanej v rámci domovej prehliadky, pričom prvotná (v skutočnosti neexistujúca) pohľadávka voči poškodenej spoločnosti mala titulom finančnej výpomoci pochádzať od už toho času zosnulej I. J., o ktorej vôbec existencii a jej blízkemu vzťahu k obžalovanej a k zosnulému K. E. (jediným dvom spoločníkom a konateľom poškodenej spoločnosti) obžalovaný H. F. sám nemal odkiaľ mať vedomosť, keďže nebol s poškodenou spoločnosťou nikdy obchodne ani personálne prepojený, rovnako ani nemal odkiaľ vedieť o sumách vkladov spoločníkov a I. J. do poškodenej spoločnosti, a zároveň obžalovaný H. F. ako zástupca spoločnosti M16, s.r.o. oslovil s okamžitým uspokojením svojej pohľadávky a predložením štyroch detailne vypracovaných záložných zmlúv na hnutelný aj nehnuteľný majetok poškodenej spoločnosti, ktoré zabezpečia fiktívnu pohľadávku takmer ihneď po smrti K. E. práve a iba obžalovanú, a nie ešte pred smrťou K. E., resp. po jeho smrti jeho synov ako nových konateľov, hoci fiktívnou pohľadávkou H. F. disponoval dlhé roky, a po vyhodnotení týchto všetkých dôkazov (a z nich

zistených a preukázaných skutočností) jednotlivu, a tiež v ich vzájomnom súhrne dospel krajský súd k jednoznačnému a logickému záveru o vine obžalovanej zo spáchania žalovaného skutku, ktorý po formálnej stránke nepochybne splňa všetky obligatórne znaky trestného činu obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona vo vývojovom štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona.

Krajský súd zdôrazňuje, že obžalovanou ako konateľkou poškodenej spoločnosti v inkriminovanom čase vlastnoručne podpísanie záložných zmlúv na strategický hnuiteľný a nehnuteľný majetok poškodenej spoločnosti, vrátane splnomocnenia záložného veriteľa (MI6, s.r.o.) na podanie návrhov na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam príslušnému okresnému úradu a na registráciu hnuiteľných vecí a pohľadávok v Registri záložných práv, predstavovalo zlegalizovanie fiktívnych zmlúv a listín, ktoré zaobstaral obžalovaný H. F. na neexistujúci dlh poškodenej spoločnosti v hodnote viac ako 2,4 milióna Eur a v podstate okamžitú možnosť realizácie záložného práva bez akýchkoľvek ďalších podmienok (napr. skúmania pravosti resp. opodstatnenosti pohľadávky dlžníkom alebo súdom). Z uvedeného dôvodu je podiel obžalovanej na spáchaní trestnej činnosti mimoriadne významný a podstatný.

Krajský súd vyhodnotil prednesené obhajobné námietky obžalovanej ako úplne celkom nepravdepodobné, protirečivé, účelové, rozporné so skutočnosťami zistenými vykonaným dokazovaním a logickým myslením aj uvažovaním. Obžalovaná sa snažila zmierniť resp. zľahčiť svoje konanie, keď na svoju obranu uviedla, že „iba“ podpísala záložné zmluvy zabezpečujúce fiktívnu pohľadávku, ktorými v podstate nevzniká žiadne právo, no na druhej strane tvrdila, že záložnému veriteľovi H. F. (zástupcovi spoločnosti MI6, s.r.o.) jednoznačne uviedla, že záložné právo vykonávať nebude, a že žiadny nárok z týchto zmlúv nemôže uspokojovať. Predsa ak bola obžalovaná presvedčená, že sa nárok nemá uspokojovať, nepričinila by sa sama o to, aby sa uspokojovať mohol a ešte k tomu výrazne jednoduchším spôsobom (výkonom záložného práva bez faktickej potreby dokazovania oprávnenosti pohľadávky). Vierohodnosti tejto verzie skutkového deja zároveň výrazne odporujú zistenia o osobe obžalovanej, ktorá viac ako 25 rokov pracovala v najvyššej riadiacej funkcii poškodenej spoločnosti s desiatkami zamestnancov, bola výkonnou podnikateľkou a nekompromisnou manažérkou, a to predovšetkým v ekonomickej a obchodnej sfére. V tejto súvislosti je ďalším podstatným faktom tá skutočnosť, že obžalovaná hoci priznala, že záložné zmluvy podpísala, nevedela uviesť presný deň ich podpisu, nevšimla si, že H. F. jej predložil na podpis antidatované zmluvy. Hoci sa s ním stretla po prvýkrát v živote, nepreverila si jeho osobu ani spoločnosť, ktorú zastupoval aj keď mala vedomosť, že s ním nikdy nespolupracovala ani neobchodovala, nepoznala ho, napriek tomuto všetkému podpísala ním predložené záložné zmluvy na celý majetok poškodenej spoločnosti, ktorými zabezpečila fiktívnu pohľadávku záložného veriteľa vo výške viac ako 2,4 milióna Eur. Sama obžalovaná pred súdom prvého stupňa vypovedala, že od založenia poškodenej spoločnosti pôsobila v pozícii ekonomickej riaditeľky a konateľky, teda s určitosťou dobre vedela, že I. J. žiadnu pôžičku poškodenej spoločnosti neposkytla, a teda nemôže existovať žiadna pohľadávka, pričom nešlo o zanedbateľnú sumu, na ktorú by mohla obžalovaná pozabudnúť, ale išlo o značnú a neprehliadnuteľnú sumu 515.000 Eur na istine a cca 2,4 milióna Eur na istine a príslušenstve spolu. Zároveň je neuveriteľné, že by u obžalovanej nemalo vzbudiť dôvodné pochybnosti či podozrenia, že pre ňu úplne neznáma osoba H. F. disponuje detailnými až dôvernými informáciami o nehnuteľnom, no najmä hnuiteľnom majetku a pohľadávkach poškodenej spoločnosti. Tiež sa neuveriteľne nezaoberala tým, za akých okolností a kedy nadobudla neznáma spoločnosť MI6, s.r.o. so sídlom v Košiciach tak vysokú pohľadávku voči poškodenej spoločnosti od I. J., a ako je možné, že jej neznáma osoba predkladá listiny a zmluvy, ktoré mala sama podpísať. Obžalovaná navyše záložné zmluvy podpísala s plným vedomím, že dva roky predtým (v roku 2015) v mene poškodenej spoločnosti uzatvorila s VÚB, H. zmluvu o čerpaní kontokorentného úveru vo výške 1 milión Eur, pričom v zmluve sa zaviazala a svojim podpisom potvrdila v mene poškodenej spoločnosti, že nezriadi k majetku spoločnosti žiadne záložné právo, a to až do splnenia záväzku z úveru alebo len so súhlasom veriteľa. Navyše záložný veriteľ (spoločnosť MI6, s.r.o., konajúca prostredníctvom H. F.) po tom, ako obžalovaná podpísala záložné zmluvy k hnuiteľným aj k nehnuteľným veciam a splnomocnila ho na podanie návrhu na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam do katastra a na vykonanie zápisu do Registra záložných práv, vykonal ďalšie úkony smerujúce k uspokojeniu svojej pohľadávky (fyzicky podal dňa 14. augusta 2017 návrh na vklad záložného práva k nehnuteľnostiam na príslušný okresný úrad a 06. septembra 2017 sa osobne išiel informovať v akom stave je konanie o povolení vkladu, dňa 14. augusta 2017 inicioval registráciu záložného práva k hnuiteľným veciam a pohľadávkam do Registra záložných zmlúv), a teda evidentne nerešpektoval jej vôľu resp. jej „príkaz“, že pohľadávka sa uspokojovať nebude. Z vyššie uvedeného v súhrne vyplýva, že konanie obžalovanej ako konateľky poškodenej spoločnosti

v inkriminovanom čase jednoznačne a bezpochyby naplňa znaky závažného porušenia povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami poškodenej spoločnosti v zmysle § 135a odsek 1 Obchodného zákonníka. Zároveň niet pochyb, že suma fiktívnej pohľadávky v presnom vyčíslení 2.412.680,11 Eur zabezpečená záložným právom zároveň predstavuje škodu, ktorá poškodenej spoločnosti v dôsledku dokonania trestného činu obžalovanou mohla vzniknúť, preto v konaní nebolo potrebné k výške škody vykonať žiadne iné dokazovanie, ktorého sa obžalovaná domáhala.

Krajský súd je na rozdiel od okresného súdu presvedčený o tom, že obžalovaná konala v priamom úmysle, a s jasným cieľom spôsobiť poškodenej spoločnosti škodu veľkého rozsahu. Uvedené je zrejme a vyplýva z toho, že obžalovaná o tom, že podpísala záložné zmluvy zabezpečujúce neexistujúcu pohľadávku voči poškodenej spoločnosti v hodnote viac ako 2,4 milióna Eur v prospech jej neznámeho veriteľa neinformovala synov K. E. ako dedičov a nových väčšinových majiteľov poškodenej spoločnosti, dokonca úmyselne tajila vedomosť o fiktívnych listinách a zmluvách preukazujúcich neexistujúcu pohľadávku (ktoré boli u nej následne nájdené pri domovej prehliadke), zavádzala ich, keď sa priamo dopytovali na akékoľvek záväzky poškodenej spoločnosti, pričom nakoniec im uviedla, že ona podpísanými záložnými zmluvami nedisponuje, ale disponuje nimi advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, ktorá ju zastupuje. Je priam zarážajúce, že záložné zmluvy údajne obžalovaná mala podpísať pod nátlakom preto, že jej bolo ľúto detí I. J. (keďže H. F. jej pri ich prvom a jedinom stretnutí mal rázne povedať, že si predmetnú pohľadávku bude uplatňovať u nich), ale v danom okamihu ani len nepomyslela na deti zosnulého K. E., ktorý bol dlhé roky jej jediným spoločníkom v poškodenej spoločnosti, a s ktorým spolupracovala dlhých 28 rokov, a ktoré svojim konaním mohla okamžite pripraviť o majetok vo výške viac ako 2,4 milióna Eur.

Pokiaľ ide o neustále opakujúcu obhajobnú námietku obžalovanej, že po smrti K. E. bola v ťažkom psychickom rozporení, čo malo byť podstatným dôvodom pre jej údajné „skratové“ konanie spočívajúce v podpise záložných zmlúv zabezpečujúcich fiktívnu pohľadávku je potrebné uviesť, že už z vyššie uvedených nepochybných logických úvah vyplýva, že tomu tak nebolo. Svedčia o tom aj ďalšie bezprostredné a chladnokrvne premyslené kroky obžalovanej, ktoré podnikala takmer ihneď po tom, ako jej dlhoročný a jediný obchodný partner K. E. náhle zomrel, svedčiace o jej nevraživom a konfliktnom vzťahu voči jeho synom a oprávneným dedičom, konkrétne keď podala dňa 07. augusta 2017 viacero písomných podaní na obchodnom registri Okresného súdu Trenčín týkajúcich sa poškodenej spoločnosti, a to návrh na konanie o zhode (v ktorom oznamovala okresnému súdu úmrtie spoločníka a konateľa K. E.), návrh na výmaz konateľa K. E. z poškodenej spoločnosti s tým, že ako konateľka bude figurovať iba ona, tretí návrh spočíval v zaokrúhlení vkladov spoločníkov na celé kladné čísla tak, ako to požaduje Obchodný zákonník a štvrtým návrhom bola úplne neopodstatnená zmena sídla poškodenej spoločnosti do Košíc, a to všetko bez vedomia a súhlasu dedičov, a zároveň už aj väčšinových spoločníkov poškodenej spoločnosti. Z výsluchu svedka A. Q. E., D. vyplynulo, že konflikty medzi spoločníkmi začali ešte počas života jeho otca K. E., keď cca pol roka pred jeho smrťou žiadala obžalovaná navýšenie hodnoty svojho obchodného podielu v poškodenej spoločnosti, následne svoj odchod zo spoločnosti, resp. vyplatenie jej obchodného podielu, pričom k dohode v tejto veci medzi ňou a K. E. už počas jeho života nedošlo.

Obžalovaná tiež spochybňovala preukázanie spoločného premysleného konania so spoluobžalovaným H. F.. Okresný súd však správne poukázal na to, že na spísanie záložných zmlúv k huteľným veciam a pohľadávkam poškodenej spoločnosti bola nevyhnutne nutná súčinnosť obžalovanej, keďže sa nejedná o verejne známe informácie a bolo preukázané, že nikto iný z osôb oprávnených sa s týmito údajmi oboznamovať takúto súčinnosť nemal dôvod poskytnúť a ani neposkytol. Krajský súd k tomu dodáva, že nielen vo vzťahu k súpisu huteľného majetku a pohľadávkam poškodenej spoločnosti obžalovaná postupovala s H. F. koordinovane, súčinnosť mu poskytla aj pri tvorení obsahu všetkých fiktívnych listín a zmlúv tak, aby pôsobili dôveryhodne, ktoré obsahovali informácie výsostne z vnútorného prostredia poškodenej spoločnosti, dokonca informácie, ktoré nielen že boli verejnosti neznáme, ale boli známe iba skutočne niektorým ľuďom vo vedení poškodenej spoločnosti, a to obžalovanej, zosnulému K. E. a zosnulej I. J. a dlhoročnej účtovníčke A. C. R., pričom nebol v konaní predložený absolútne žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval poskytnutie týchto informácií obžalovanému H. F. svedkyňou A. C. R.. Konkrétne obžalovaná poskytla informácie o tom, že poškodenej spoločnosti v čase uzavretia fiktívnych zmlúv pomáhala a obchodovala s ňou osoba pod menom a priezviskom I. J., ktorá však oficiálne navonok v poškodenej spoločnosti nefigurovala, obžalovaná ďalej poskytla

H. F. aj osobné údaje I. J., údaj o výške istine pohľadávky, a na akom účte táto bude v poškodenej spoločnosti účtovaná. Suma vkladu tichého spoločníka, t. j. I. J. v Zmluve o tichom spoločenstve zo dňa 07. júla 2004 je takmer na cent rovnaká ako suma, ktorá bola v tom čase účtovne evidovaná na účte poškodenej spoločnosti č. 365 (záväzky voči spoločníkom), na ktorom boli po celú dobu fungovania spoločnosti účtované vklady oboch spoločníkov, t. j. obžalovanej a K. E., a tiež I. J., ktoré financie v rôznych sumách vkladali v hotovosti do poškodenej spoločnosti a tieto sa účtovali na tomto účte, pričom svedkyňa A. C. R., ako dlhoročná účtovníčka poškodenej spoločnosti pred súdom prvého stupňa vypovedala, že nevie odkiaľ boli tieto peniaze, tieto účtovne na účet č. 365 vkladali obaja spoločníci aj I. J. v rôznom čase a v rôznych sumách, a následne sa v rôznych sumách a v rôznom čase v hotovosti zase z poškodenej spoločnosti vyberali, pričom z rozsiahle vykonaného dokazovania nie je možné bez rozumových pochybností urobiť záver o tom, v akých konkrétnych výškach zosnulá I. J. mala vklady v mene svojej osoby vykonávať. Nepochybne bolo preukázané iba to, že zosnulá I. J. žiadnu pôžičku ani finančnú výpomoc poškodenej spoločnosti v rozhodnom neposkytla. Zároveň z vykonaného dokazovania vyplynulo, že H. F. nikoho iného z poškodenej spoločnosti s výnimkou obžalovanej ohľadom uspokojenia fiktívnej pohľadávky nekontaktoval, nemal záujem o vyplatenie tejto dlhoročnej pohľadávky, ktorou spoločnosť M16, s.r.o. disponovala počas života K. E., ale akonáhle tento zomrel, ihneď kontaktoval práve obžalovanú, a to hneď s predpripravenými záložnými zmluvami s podrobným súpisom hnutelného a nehnuteľného majetku poškodenej spoločnosti, ako aj aktuálnych a budúcich pohľadávok, a obžalovaná sama, bez vedomia ďalších konateľov resp. vlastníkov väčšinového podielu poškodenej spoločnosti, no najmä bez preverenia podstatných skutočností, resp. dokonca bez prečítania jej predložených listín úplne neznámym človekom, ihneď podpísala záložné zmluvy zabezpečujúce fiktívnu pohľadávku voči poškodenej spoločnosti v hodnote viac ako 2,4 mil. Eur.

Logickým vyhodnotením všetkých vyššie popísaných skutočností teda vyplýva, že záložné zmluvy a návrh na vklad podpísala obžalovaná cielene, ich obsah a obsah fiktívnych listín a zmlúv (Zmluva o finančnej výpomoci, Zmluva o tichom spoločenstve, Uznanie záväzku, Zápis z obchodného stretnutia, Zmluva o postúpení pohľadávky), zakladajúcich neexistujúcu pohľadávku dôkladne poznala a úmyselne svojim konaním chcela spôsobiť poškodenej spoločnosti škodu niekoľkonásobne prevyšujúcu hodnotu škody veľkého rozsahu, a to z dôvodu osobných sporov s dedičmi K. E., ktorých chcela v podstate prinútiť pod hrozbou straty podstatnej časti ich majetku pristúpiť na jej požiadavky (po tom, ako sa jej nepodarilo prevziať poškodenú spoločnosť v celosti a zmeniť jej sídlo prostredníctvom návrhov na obchodnom registri) na odkúpenie jej obchodného podielu, keďže výslovne vyjadrila svoju nevôľu s nimi v spoločnosti fungovať a spolupracovať, a to predovšetkým z toho dôvodu, že jej pozícia by už bola poznateľne slabšia ako za života ich otca a nebolo by už možné, aby robila v mene spoločnosti dôležité rozhodnutia samostatne. Obžalovaná vypovedala, že predmetné zmluvy o zriadení záložného práva podpísala v domnienke, že týmto získa čas, aby sa situácia, v ktorej sa aktuálne nachádzala ukludnila, a následne postupne vyriešila. V kontexte všetkých zistených skutočností je uvedená formulácia obžalovanej v podstate pravdivá. Ak by synov K. E. uvedenou hrozbou obžalovaná nepresvedčila, výkonom záložného práva by získala taký objem finančných prostriedkov z poškodenej spoločnosti, o ktorom sama vypovedala, že sa rovnal výške jej obchodného podielu.

Krajský súd konanie obžalovanej na rozdiel od okresného súdu právne posúdil pokiaľ ide o vývojové štádium spáchaného trestného činu ako pokus v zmysle § 14 odsek 1 Tr. zákona, a to predovšetkým z toho dôvodu, že konanie obžalovanej bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, keď v danom prípade skutočne postačoval iba samotný výkon záložného práva, a teda faktické zmocnenie sa viac ako 2,4 milióna Eur z majetku poškodenej spoločnosti bez akejkoľvek potreby vyvinúť ďalšie úsilie zo strany páchatel'ov, a to či už kontaktovaním zástupcov poškodenej spoločnosti alebo dokazovaním právneho titulu pohľadávky na súde, príp. vyvinutím iného neprimeraného úsilia páchatel'ov. Konanie obžalovanej sa teda podstatným spôsobom priblížilo až k dokonaniu trestného činu, a to predovšetkým zriadením záložného práva k strategickému majetku poškodenej spoločnosti, s ktorou preukázanou skutočnosťou sa okresný súd dôsledne nevysporiadal vo svojom závere, že predmetný trestný čin spáchala obžalovaná iba formou prípravy. Druhá dôležitá skutočnosť, prečo je nutné v posudzovanom prípade dokonca hovoriť o tzv. ukončenom pokuse trestného činu je tá preukázaná skutočnosť, že k jeho dokonaniu nedošlo jedine a výlučne pričinením nových konateľov poškodenej spoločnosti, ktorí okamžitými právnymi krokmi, najmä podaním trestného oznámenia, zabránili dokonaniu tohto obzvlášť závažného zločinu.

Obhajobné tvrdenie obžalovanej v tom, že ona sama (napriek tomu, že sa cítila absolútne nevinnou) upustila od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu, a tým odstránila nebezpečenstvo, ktoré vzniklo z podniknutej prípravy resp. pokusu trestného činu a došlo k zániku jeho trestnosti nie je pravdivé a ani logicky uveriteľné. Obžalovaná totiž tvrdila, že oslovila svojho známeho A. O. P., ktorý dosiahol dohodu s obžalovaným H. F., výsledkom ktorej bolo to, že H. F. ustúpil od vymáhania pohľadávky v hodnote viac ako 2,4 milióna Eur od poškodenej spoločnosti, a namiesto toho previedol spoločnosť MI6, s.r.o. na A. O. P. za sumu 5.000 Eur. Tento následne ako nový konateľ MI6, s.r.o. súhlasil s dohodou s poškodenou spoločnosťou, obsahom ktorej bolo ustúpenie od civilných žalôb za úhradu cca 200.000 Eur. Aktivita v tomto smere zo strany A. O. P. však nemala žiadny relevantný vplyv na trestnú činnosť obžalovanej, keďže dôvodom, pre ktorý ho obžalovaná oslovila boli predovšetkým obavy z jej vlastného trestného stíhania a predpokladala, že on dokáže vec urovnať bez trestnoprávných následkov. Uvedené je zrejmé z obsahu samotnej výpovede svedka A. O. P. a jeho následných veľmi nezvyčajných až podozrivých krokov, ktoré v záujme blízkeho priateľstva s obžalovanou podnikol. Svedok pred súdom prvého stupňa vypovedal, že ho obžalovaná prvýkrát ohľadom tejto záležitosti oslovila až koncom roka 2017, resp. na prelome rokov 2017/2018, bola vystrašená a vyplašená, uviedla mu, že H. F. vymáha od poškodenej spoločnosti fiktívnu pohľadávku v značnej sume, že zmluvy sú sfaľšované, keďže takáto pohľadávka vo vzťahu k poškodenej spoločnosti určite neexistuje. O podpísaní záložných zmlúv mu nepovedala. Svedok tiež uviedol, že sa s obžalovanou pozná veľmi dobre dlhé roky, a preto jej chcel pomôcť. Kontaktoval teda H. F., ktorého telefónne číslo na jeho osobu mu poskytla samotná obžalovaná a po úspešnom skontaktovaní sa tomuto uviedol, že vie o tom, že vec sa už rieši v trestnom konaní, a rovnako, že má vedomosť, že pohľadávka je fiktívna. Navrhol mu, aby na neho previedol spoločnosť MI6, s.r.o. za 5.000 Eur a on následne celú záležitosť s fiktívnou pohľadávkou za neho vyrieši, čo sa aj stalo. Logicky akceptovateľnou resp. prirodzenou reakciou blízkeho priateľa obžalovanej, avšak za predpokladu, že táto s vecou nemá nič spoločné, ako sa ona bráni, by však naopak bolo niečo celkom iné. Ak by jej chcel pomôcť s vymáhaním neexistujúcej pohľadávky titulom sfaľšovaných zmlúv, tak by jej s určitosťou poradil okamžité iniciovanie trestného oznámenia na H. F., prípadne ignorovanie vymáhania tejto fiktívnej pohľadávky, avšak s istotou by sa nešiel v jej mene dohodnúť s evidentným páchatelom trestného činu.

Naviac to, že obžalovaná s určitosťou vedela o prebiehajúcom trestnom konaní v predmetnej veci v čase, keď oslovila A. O. P., t. j. na prelome rokov 2017/2018 vyplýva z preukázanej skutočnosti, že po podaní trestného oznámenia A. Q. E., D. a A. D. E. dňa 18. augusta 2017 a po začatí trestného stíhania vo veci dňa 06. októbra 2017 boli Národnou kriminálnou agentúrou, expozitúrou Západ veľmi promptne vykonávané vyšetrovacie úkony aj za účasti obžalovanej, medzi inými jej výsluch dňa 08. novembra 2017 v procesnom postavení svedkyne, výsluch svedkyne A. C. R. dňa 08. novembra 2017, domová prehliadka u obžalovanej v rodinnom dome v E. F. XX dňa 08. novembra 2017, prehliadka iných priestorov poškodenej spoločnosti v sídle spoločnosti dňa 08. novembra 2017. K Dohode o urovnaní sporných a pochybných nárokov medzi poškodenou spoločnosťou a spoločnosťou MI6, s.r.o. ohľadom fiktívnej pohľadávky došlo až dňa 19. júla 2018. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obžalovaná ako v tom čase ešte stále konateľka poškodenej spoločnosti, majúca povinnosť riadne spravovať a opatrovať jej majetok, odo dňa podpisu záložných zmlúv nevyvinula absolútne žiadne úsilie smerujúce k odhaleniu fiktívnych listín a zmlúv preukazujúcich neexistujúcu pohľadávku spoločnosti MI6, s.r.o., hoci sama vypovedala, že podpisom iba chcela získať čas a uvedené riešiť. Nie je zrejmé teda, aký časový údaj mala obžalovaná na mysli, keď absentuje dôkaz o tom, že by akýmkoľvek spôsobom preverovala, zisťovala, resp. skúmala, aké záložné zmluvy vlastne podpísala a aký dlh zabezpečujú, alebo že by napomáhala orgánom činným v trestnom konaní v prebiehajúcom trestnom konaní. Oslovenie známeho cca pol roka od podpisu zmlúv (a v čase vedenia trestného konania) z dôvodu „vyriešenia“ vzniknutej situácie s istotou k takejto aktivite nepatrí.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu bolo na návrh obžalovanej vykonané doplnenie dokazovania o doslovné prečítanie listín a zmlúv preukazujúcich predovšetkým prevod obchodného podielu spoločnosti MI6, s.r.o. na A. O. P., avšak ani týmto doplnením dokazovania nebola preukázaná aktivita obžalovanej smerujúca k potlačeniu vlastnej trestnej činnosti v rozhodnom čase, kedy by táto mala relevanciu vo vzťahu k zániku trestnosti. Ako vyplýva z týchto listinných dôkazov, svedok A. O. P. sa vo veci angažoval až začiatkom resp. v prvej polovici roku 2018, teda je to v súlade s jeho výpoveďou pred súdom prvého stupňa v tom zmysle, že ho obžalovaná oslovila so svojim „problémom“ až koncom roka 2017, resp. na prelome rokov 2017/2018, a preto ho nebolo potrebné k týmto listinám dopočuť, ako navrhovala obžalovaná. Odvolací súd rovnako nepovažoval za dôvodné a účelné ani doplniť

dokazovanie o dodatočný výsluch svedka E. B., ktorý ani nevedel ku skutku uviesť žiadne podstatné skutočnosti, keďže pred súdom prvého stupňa vypovedal, že všetky záležitosti ohľadom spoločnosti MI6, s. r. o. riešil obžalovaný H. F..

S poukazom na to, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (I. ÚS 336/2016, III. ÚS 447/2016), krajský súd v ďalšom odkazuje na jednotlivé vyhodnotenia skutkových okolností súdom prvého stupňa, keďže sa s nimi bezvýhradne stotožňuje. Tiež pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/2005).

Vo vzťahu k výroku o uloženom treste odňatia slobody obžalovanej krajský súd uvádza, že tento trest bol obžalovanej súdom prvého stupňa uložený nedôvodne a nesúladne s ustanovením o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 odsek 2 písm. a) Tr. zákona. Okresný súd zmiernil výmeru trestu odňatia slobody v prospech obžalovanej až o 5 rokov pod dolnú hranicu trestnej sadzby žalovaného trestného činu obzvlášť závažného zločinu (ktorú zákonodarca stanovil v rozpätí 10 až 15 rokov), hoci na takýto postup a úvahu súdu neboli splnené zákonné podmienky. Nebolo ani dôsledne prihliadnuté na zásady ukladania trestov uvedené v ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona. V podstate jediné kritérium, ktoré pri takomto výraznom zmiernení trestu vzal okresný súd do úvahy bolo vývojové štádium spáchaného trestného činu. Okresný súd navyše zistil u obžalovanej poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, ktorá okolnosť môže byť priznaná, ak osoba páchatel'a viedla pred spáchaním skutku riadny život. Krajský súd sa nestotožnil s názorom okresného súdu v tom, že obžalovaná túto podmienku spĺňa dôsledne, keďže sa v minulosti dopustila viacerých, nielen menej závažných priestupkov na úseku cestnej dopravy.

Pokus trestného činu je v zásade rovnako trestný ako dokonaný trestný čin. Z ustanovenia § 39 odsek 2 písm. a) Tr. zákona vyplýva, že zákon v prípade pokusu trestného činu umožňuje toto mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody ale len za predpokladu, ak by vzhľadom na jeho povahu a závažnosť bolo uloženie trestu, hoci aj na dolnej hranici trestnej sadzby za dokonaný trestný čin, neprimerane prísne a účel trestu by bolo možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Hodnotenie povahy a závažnosti pokusu trestného činu na dôvodné použitie mimoriadneho zníženia trestu vyjadruje požiadavku zákona, aby v konkrétnom prípade pokus trestného činu nedosiahol taký stupeň závažnosti činu pre spoločnosť, akému zodpovedá trestná sadzba stanovená za dokonaný trestný čin. Zároveň predmetné ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu predpokladá, že pri stanovení druhu a výmery trestu sa prihliadne k osobitostiam pokusu, teda k tomu, do akej miery sa konanie obžalovaného priblížilo k dokonaniu trestného činu a aké dôvody zabránili jeho dokonaniu. Z praktického hľadiska ide o zistenie miery ohrozenia objektu trestného činu z podniknutého pokusu a o zistenie okolností, pre ktoré k dokonaniu nedošlo. Prihliadať treba tiež na to, či išlo o pokus ukončený alebo neukončený. Z uvedeného preto vyplýva, že toto ustanovenie ako dôvod pre mimoriadne zníženie trestu nie je možné uplatňovať mechanicky v každom prípade, kde ide o spáchanie trestného činu v štádiu pokusu.

Krajský súd v danom prípade nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali pri úvahách o výmere trestu odňatia slobody použitie výnimočného zmierňujúceho ustanovenia pod dolnú hranicu trestnej sadzby, nakoľko žiadne okolnosti mimoriadneho významu v prípade obžalovanej nezistil a neboli tu prítomné ani okolnosti, ktoré by výraznejšie vybočovali z obvyklých prípadov, a preto by odôvodňovali zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Ako už bolo vyššie v odôvodnení rozsudku konštatované, obžalovaná sa dopustila konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písm. a) Tr. zákona, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo pričinením obžalovanej, ale včasným zásahom synov zosnulého K. E.. Konanie obžalovanej bolo do detailov prepracované, sofistikované premyslené, išlo o závažnú majetkovú trestnú činnosť, s možným spôsobením škody až niekoľkonásobne prevyšujúcej hodnotu škody veľkého rozsahu v zmysle § 125 odsek 1 Tr. zákona. Závažnosť a vysoká nebezpečnosť útoku obžalovanej vo vzťahu k poškodenej spoločnosti vyplýva aj z tej skutočnosti, že obžalovaná sa skutku dopustila krátko, resp. ihneď po náhlejši smrti druhého konateľa, a teda v čase keď bola v podstate jedinou nositeľkou najdôležitejšej povinnosti konateľa spoločnosti, a to vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti opatrovať a spravovať jej majetok. Je

smutné konštatovať, že k trestnej činnosti využila obdobie, kedy sa synovia po nečakanej smrti otca ešte len spamätávali a vyrovnávali s aktuálne vzniknutou situáciou, a zároveň museli takmer okamžite začať brániť obchodnú spoločnosť, ktorú ich otec dlhé roky budoval, inak by prišli o značnú časť majetku.

Pri úvahách o výmere trestu odňatia slobody krajský súd veľmi starostlivo hodnotil aj všetky ďalšie skutočnosti a okolnosti v zmysle zásad pre ukladanie trestov podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, dôkladne hodnotil osobu obžalovanej, jej bezúhonnú kriminálnu minulosť, spáchané priestupky, nezistené poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti, motív spáchania trestného činu. Rovnako dôsledne prihliadol na to, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti a súčasne odradiť potencionálnych páchatel'ov dopúšťať sa obdobne závažnej trestnej činnosti a tiež zdôrazniť, že spoločnosť má záujem iba na zdravom podnikateľskom prostredí bez nežiadúcich a neprijateľných zásahov osôb v riadiacich funkciách, ktorých zisťné úmysly sú častokrát nebezpečne nekontrolovateľné, vyplývajúce z vlastného pocitu nedotknuteľnosti. Obžalovaná sa k trestnej činnosti nepriznala, ani neprejavila ľútosť za jej spáchanie. V danom prípade tak krajský súd vychádzal zo základnej trestnej sadzby 10 až 15 rokov a uložil obžalovanej trest odňatia slobody na samej dolnej hranici tejto trestnej sadzby, keďže nepovažoval za primerané aj s poukazom na reálne následky spáchaného trestného činu ukladať jej trest prísnejší, t. j. pri strede trestnej sadzby, resp. pri hornej hranici vo výmere 15 rokov. Práve tu krajský súd v prospech obžalovanej zohľadnil vývojové štádium jej spáchanej trestnej činnosti tak, ako už je aj podrobne vyššie uvedené. Pokiaľ ide o zaradenie obžalovanej na výkon uloženého a vymeraného trestu odňatia slobody, ustanovenie § 48 odsek 3 písm. b) Tr. zákona primárne upravuje zaradiť páchatel'a obzvlášť závažného trestného činu do najprísnejšie ústavu na výkon trestu, a to s maximálnym stupňom stráženia. V posudzovanom prípade, ale krajský súd dospel k záveru, že takéto zaradenie obžalovanej by vzhľadom na všetky skutočnosti a okolnosti týkajúce sa jej osoby, to znamená miery narušenia a zaručenia jej lepšej nápravy viedli krajský súd k tomu, že obžalovanú podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona na výkon uloženého a vymeraného trestu odňatia slobody zaradil do miernejšieho ústavu na výkon trestu, a to so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o ochranný dohľad, ako obligatórne ukladané ochranné opatrenie páchatel'ovi obzvlášť závažného zločinu, krajský súd v rámci odvolacieho konania uložil obžalovanej primeranú výmeru ochranného dohľadu na 1 rok, t. j. na samej dolnej hranici zákonného rozpätia tak, ako predtým správne obžalovanej uložil aj okresný súd.

V rámci adhézneho konania krajský súd nezistil žiadne pochybenie, a teda výrokom o škode rozhodol tak, ako okresný súd, s tým, že odkázal poškodenú spoločnosť s nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko nebol daný dostatočný podklad na vyslovenie povinnosti obžalovanej škodu v uplatnenom rozsahu poškodenou spoločnosťou nahradiť.

Z týchto dôvodov krajský súd z podnetu odvolania prokurátora výrokom pod bodom I. zrušil podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. poriadku celý napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanej s tým, že na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku vo veci o vine, trestoch, ochrannom opatrení a škode rozhodol sám a výrokom II. podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovanej zamietol, a to oboma výrokmi tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

file_0.jpg

file_1.wmf

file_2.jpg

file_3.wmf

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.